

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **E. K.**, nar. X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Hugem Körblem,
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2025, č. j. MV-139944-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 8. 2025, č. j. OAM-11014-12/DP-2025 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“). Tím byla podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZPC“), zamítnuta žádost žalobce ze dne 28. 4. 2025 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce hodlá zneužít pobyt k jinému účelu, než je studium.

II. Podání účastníků

2. Žalobce v žalobě namítá, že správní orgány staví své závěry výhradně na tom, co uvedl při pohovoru; ten je však nezbytné hodnotit komplexně, nelze pouze hledat rozpory ve výpovědi. V napadeném rozhodnutí není řádně vysvětleno, z čeho vyplývá obava žalované, že by na území České republiky neplnil účel pobytu. Žalovaná se nevypořádala s vysvětlením žalobce ohledně časové prodlevy mezi dokončením předchozího studia a jeho současnou snahou pokračovat v dalším studiu. Přestože žalovaná vyslovila, že nemá pochybnosti o žalobcově znalosti anglického jazyka, v rozhodnutí zmiňuje jeho vyjádření, že v X není „specifické program“; tím naznačuje jeho nedostatečnou kompetenci. Žalobce je přesvědčen, že může vznášet námitky proti tomu, jak byl pohovor zachycen v protokolu; jeho podepsání s doložkou absence výhrad je totiž nutné relativizovat. Dle čl. 20 odst. 2 písm. f) *směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair*, v účinném znění (dále též „Směrnice“) musí k neudělení pobytového oprávnění existovat buď přímo důkazy nebo alespoň závažné a objektivní důvody; žalobce je přesvědčen, že žádné takové důvody žalovaná nezjistila. Poukazuje na konkrétní soudní rozhodnutí vydaná ve věcech neudělení pobytového oprávnění za účelem studia, v nichž před soudem neobstály pochybnosti žalované založené na pohovoru s cizincem. Konečně žalobce zmiňuje také na to, že prvostupňový správní orgán o jeho žádosti nerozhodl v zákonné lhůtě.
3. Žalovaná ve vyjádření uvádí, že žaloba nepřináší žádnou novou argumentaci, která by správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Z pohledu vyloučení rizika zneužití daného pobytového oprávnění je důležitá schopnost žadatele dostatečně vysvětlit svou motivaci ke studiu, volbu školy či konkrétního programu. Žalobce na otázku, proč si ke studiu vybral zrovna Českou republiku (Masarykovu univerzitu) a jaká klíčová slova použil pro vyhledávání, vůbec neodpověděl. Neuvedl ani, z nabídky jakých vysokých škol vybíral, jaké jiné možnosti studia porovnával či která kritéria byla pro jeho volbu stěžejní. Nesrovnalosti v pohovoru s žalobcem představovaly dle žalované dostatečně závažné a objektivní důvody k domněnce, že žalobce nemá v úmyslu studovat a povolení k pobytu ve skutečnosti hodlá zneužít k odlišnému účelu. Odůvodnění zvoleného studia, instituce i země, které žalobce uvedl při výslechu, je totiž neurčité a nevěrohodné. Zamítnutí žádosti žalobce je s ohledem na zjištěné skutečnosti v souladu s čl. 20 odst. 2 písm. f) Směrnice.

III. Posouzení věci soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.);

současně ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

6. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. V projednávané věci je mezi účastníky řízení sporné, zda v průběhu správního řízení vyplynuly na povrch skutečnosti odůvodňující závěr, že by žalobce své povolení k dlouhodobému pobytu vydané za účelem studia zneužil k jinému účelu.
8. Podle § 46 odst. 5 ZPC platí, že „*pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“
9. Podle § 56 odst. 1 písm. h) ZPC platí, že „*dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.*“
10. Ministerstvo má povinnost dlouhodobé vízum (resp. povolení k dlouhodobému pobytu) nevydat, pokud jsou v průběhu správního řízení zjištěny skutečnosti takového charakteru, že se lze důvodně domnívat, že cizinec ve skutečnosti hodlá své povolení k pobytu zneužít k jinému účelu, než pro který o něho žádá. Takový postup vychází z premisy, že povolení k pobytu na území České republiky nelze vydávat bezúčelně, nýbrž je vždy spjato s konkrétním účelem, pro který je cizinci umožněno, aby zde pobýval. Platná právní úprava ZPC i judikatura správních soudů přitom nutně vyžadují, aby cizinec tvrzený účel pobytu fakticky plnil (vykonával deklarovanou činnost), a to po celou dobu svého pobytu [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33].
11. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) ZPC je přitom vnitrostátním odrazem unijního pravidla umožňujícího členským státům neudělit státnímu příslušníkovi třetí země povolení k dlouhodobému pobytu vydané za účelem studia, existují-li důvodné pochybnosti o záměru cizince dodržet deklarovaný účel pobytu. Dle čl. 20 odst. 2 písm. f) Směrnice platí, že „*členské státy mohou žádost zamítnout, pokud členský stát má důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.*“
12. S ohledem na unijní rozměr věci je třeba příslušná ustanovení ZPC upravující důvody pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vykládat eurokonformně. To především znamená, že k zamítnutí žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia je možné přistoupit pouze v případě, že existuje některý z důvodů předvídaných Směrnicí.
13. Obecně platí, že pokud žadatel prokáže splnění obecných a zvláštních podmínek podle čl. 7 a čl. 11 Směrnice, a správní orgán vůči němu uplatňuje některý z důvodů pro neudělení pobytového oprávnění, pak je na správním orgánu, aby náležitě prokázal naplnění tohoto

důvodu. Žadatel nese důkazní břemeno ohledně naplnění obecných a zvláštních podmínek vyžadovaných studijní směrnicí pro udělení pobytového oprávnění; správní orgán nese důkazní břemeno ohledně důvodu pro neudělení pobytového oprávnění. Samotné předložení obligatorních náležitostí k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia automaticky neznamená, že povolení musí cizinci udělit. Ze Směrnice jasně vyplývá, že správní orgány mohou zkoumat, zda žadatel nemá v úmyslu zneužít povolení, např. k jinému než deklarovanému účelu. Zamítnout žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia ovšem lze tehdy, pokud správní orgány mají k dispozici buď (i) důkazy nebo (ii) závažné a objektivní důvody, které směřují k domněnce, že by státní příslušník třetí země v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.

14. Odůvodnění Směrnice sice v bodě 14 na jednu stranu hovoří o potřebě zlepšit a zjednodušit podmínky vstupu a pobytu pro ty, kteří by do Evropské unie rádi přišli za účelem studia. V bodě 41 však zároveň stanoví jasná pravidla sloužící jako prevence zneužívání a nesprávného využívání řízení o pobytových žádostech. Uvádí, že *„v případě pochybností ohledně důvodů žádosti o přijetí by členské státy měly mít možnost provést příslušné kontroly nebo požadovat doložení některých skutečností tak, aby v jednotlivých případech mohly posoudit, jakému výzkumu, studiu, stáži, dobrovolnické službě, programu výměnných pobytů žáků nebo vzdělávacímu projektu či činnosti au-pair se žadatel hodlá věnovat.“*
15. Výkladem některých aspektů čl. 20 odst. 2 písm. f) Směrnice, které jsou relevantní i pro nyní posuzovanou věc, se zabýval Soudní dvůr Evropské unie (dále též „SDEU“) v rozsudku ze dne 29. 7. 2024 ve věci C-14/23, *Perle* (dále též „rozsudek Perle“). SDEU v bodě 48 tohoto rozsudku uvedl, že žádost o přijetí lze zamítnout tehdy, pokud zneužívající povaha žádosti o pobytové oprávnění dostatečně zjevně vyplývá ze všech relevantních skutečností, které mají správní orgány při posuzování žádosti k dispozici. Co se týče povahy zjištění, která správní orgán musí opatřit, aby mohl žádost zamítnout z důvodu uvedeného v čl. 20 odst. 2 písm. f) Směrnice, lze odkázat na stanovisko generálního advokáta *de la Toura* ve věci *Perle* ze dne 16. 11. 2023. Ten v bodě 59 stanoviska vychází z toho, že se jedná o předběžné posouzení; správní orgány by měly „pouze“ hypoteticky určit úmysly žadatele, pokud jde o cíl jeho pobytu. Jak uvedl generální advokát v bodě 60 svého stanoviska, k takovým zjištěním lze dospět obtížněji, pokud byla žádost podána v době, kdy státní příslušník třetí země ještě pobývá mimo území dotyčného členského státu.
16. Dále je nutno uvést, že spočívá-li důvod pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia v pochybnostech o skutečné motivaci žadatele, ze znění § 56 odst. 1 písm. h) ZPC nevyplývá pro správní orgány povinnost zjišťovat, za jakým konkrétním účelem podle nich hodlá žadatel pobyt zneužít (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2018, č. j. 6 A 85/2015-34). Správní orgán tedy nemusí disponovat přímými důkazy, že úmysl žadatele je odlišný. Postačí mu konkrétní (objektivní i subjektivní) indicie, které umožní správnímu orgánu určit pravděpodobné úmysly žadatele, pokud jde o cíl jeho pobytu (srov. bod 59 stanoviska generálního advokáta ve věci *Perle*).
17. K závěru, že plánovaný účel pobytu cizince je jiný než ten deklarovaný, může správní orgán dospět již na základě obsahu pohovoru provedeného s cizincem na zastupitelském úřadu České republiky. Tak tomu bude tehdy, pokud skutečnosti o nenaplnění studijního účelu pobytu sám cizinec přímo nebo nepřímo při pohovoru uvede. K podloženému závěru o zneužití pobytu za jiným účelem nicméně může vést i kumulace řady dílčích, avšak závažných indicií – cizinec nezná buď vůbec nebo na potřebné úrovni jazyk, v němž se má

studium realizovat, nedokáže uvěřitelně popsat svou motivaci ke studiu, nezná podrobně podmínky a průběh studia, nezaplatil poplatky za studium, neví, proč si vybral ke studiu Česko, nezná praktické podmínky života v Česku apod. Budoucí student vysoké školy by totiž měl dokázat popsat svou motivaci ke studiu a důvody, které ho vedly k výběru konkrétní školy, resp. zvoleného studijního programu. K žadatelem při pohovoru uváděným skutečnostem pak správní orgány mohou přihlížet při posuzování možného úmyslu zneužít pobytové oprávnění k jinému účelu, než je studium.

18. Soud se v nyní řešené věci, veden shora předestřeným výkladem, zaměřil na to, zda v případě žalobce skutečně existovaly důvody pro domněnku, že hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia k jinému účelu.
19. Předně nelze přisvědčit námitce žalobce, že v napadeném rozhodnutí není vůbec vysvětleno, z čeho vyplývá obava žalované, že by žalobce neplnil účel pobytu, o nějž žádal. V projednávané věci žalovaná naznačila, že žalobce nebyl schopen podat relevantní informace o své motivaci ke studiu na území České republiky a k volbě Masarykovy univerzity, ačkoliv byl na to dotazován. Na otázku, jak našel zrovna Českou republiku a která klíčová slova pro vyhledávání použil, vůbec neodpověděl. Neuvedl, z nabídky jakých škol vybíral, jaké jiné možnosti studia porovnával ani která kritéria byla pro jeho volbu stěžejní. Dále žalovaná akcentovala, že se v případě žalobce nejedná o plynulé navázání na dosavadní studium. Předchozí studium v oblasti vzdělávání pro základní školy ukončil v roce 2019, učit na základní škole začal v roce 2023. Studium v zahraničí se chce připravit na to, aby mohl být v Ghaně učitelem; poté, co byl konfrontován s tím, že už učitelem je, ovšem prohlásil, že chce přestat učit a dělat politiku pro vzdělávací programy. Žalovaná dospěla k závěru, že výpovědi žalobce ohledně volby země, instituce a vzdělávacího programu jsou neurčité a neopodstatněné, vzbuzující vážné pochyby o skutečném zájmu plnit tvrzený účel pobytu; nesrovnalosti představují dostatečně závažné a objektivní důvody k domněnce, že žalobce nemá v úmyslu na území studovat a pobyt ve skutečnosti hodlá zneužít k odlišnému účelu.
20. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobcem byl dne 28. 4. 2025 proveden pohovor ohledně jeho žádosti o dlouhodobé vízum. Pohovor byl se souhlasem žalobce veden v anglickém jazyce, protokol je vyhotoven v českém jazyce. Žalobce mimo jiné sdělil, že v roce 2019 ukončil vyšší odborné vzdělání. Ve studiu dále nepokračoval, protože neměl dost peněz; následně ovšem uvedl, že o další studium dříve neusiloval proto, že v Ghaně není specifický studijní program, který chce studovat. Pracuje jako učitel, od roku 2023 učí na základní škole. Ke studiu v zahraničí se rozhodl proto, že „má vášeň pro svou kariéru, pro to, co dělá“. Žalobce nedokázal odpovědět na otázku, „jak našel zrovna Českou republiku, jaká klíčová slova použil při vyhledávání“. Hodlá studovat na Masarykově univerzitě, Fakultě vzdělávání. Motivací ke studiu zvoleného programu bylo žalobci to, že „chce být poradcem pro vzdělávání v Ghaně“. Cílem daného studijního programu je připravit učitele na učení vzdělávacích programů. V Ghaně není žádný takový studijní program, jsou sice podobné, ale ne stejné. Program v České republice jej připraví na budoucí práci, v Ghaně jsou jen nějaké integrační programy či kurzy. Na otázku, „jak souvisí vybraný studijní program s předchozím studiem či zaměstnáním“ žalobce uvedl, že jej má připravit na to, aby „mohl být učitelem“. Chce ale přestat učit a být na úrovni, kde se dělá politika pro vzdělávací programy. Na otázku, jaké „konkrétní vzdělávací programy mají v Ghaně“, žalobce odpověděl, že neví. K dotazu, co žalobce očekává od studia, sdělil, že „bude mít praktické

zkušenosti, jak učit ve třídě, a také získá nějaké nové myšlenky, jak učit.“ Po absolvování studia by mohl být „učitelem ve třídě, také může být poradcem pro vzdělávání.“

21. Ve vztahu k protokolu zachycujícímu průběh pohovoru žalobce toliko prezentuje své přesvědčení, že je oprávněn jej zpochybňovat. Netvrdí však již, jaká pasáž (otázka správního orgánu či jeho odpověď na ni) měly být zaznamenány nesprávně či nepřesně, resp. v rozporu se skutečností. Jestliže však žalobce nesporně konkrétní obsah protokolu, nýbrž jen v obecnosti relativizuje celý protokol jako takový, nemůže být jeho argumentace úspěšná. Bez konkrétní námitky nemá soud důvod pochybovat o tom, že správním orgánem sepsaný a žalobcem podepsaný protokol věrně odráží průběh provedeného pohovoru.
22. Pokud jde o jazykové dovednosti žalobce, žalovaná jednoznačně vyslovila, že nemá jakékoli pochybnosti o jeho znalosti anglického jazyka. Na str. 8 napadeného rozhodnutí je jeho výpověď skutečně reprodukována tak, že v Ghaně není vyučován „specifické“ program. Dle přesvědčení soudu se však jedná toliko o zjevný překlep ze strany správního orgánu. Žalovaná nedovozuje v kontextu citace daného tvrzení, že by se žalobce vyjádřil nesprávně či nepřesně. Správní orgány v žádném rozhodnutí vydaném v této věci nikdy věcně nehodnotily úroveň jazykových kompetencí žalobce; naopak vycházely z jeho prohlášení, že tento jazyk ovládá a rozumí v něm. Úvaha založená na tom, že z pouhého užití slovního spojení „specifické program“ v napadeném rozhodnutí vyplývají výtky správních orgánů vůči žalobcovým jazykovým schopnostem (a tedy nemožnost studia v anglickém jazyce), se vymyká logickému uvažování.
23. Krajský soud se ztotožňuje s žalovanou v tom, že žalobce v průběhu pohovoru nebyl schopen nijak ozřejmit, proč si „ze všech zemí světa“ vybral ke studiu právě Českou republiku. Na zcela předvídatelnou otázku, jak dospěl k závěru, že chce studovat zrovna a právě v České republice a jakým způsobem se k této volbě dopracoval (která klíčová slova použil při vyhledávání) nedokázal nijak odpovědět. Soud přitom zdůrazňuje, že se nejedná o otázku jakkoli složitou či odbornou; správní orgán chtěl po žalobci, aby popsal „pouze“ jeho vlastní (osobní) rozhodovací proces. Žalobce jen sdělil, že předmětný studijní program v České republice jej připraví na budoucí práci; nevysvětlil však, zda v jiných zemích stejné studijní programy nevyučují, případně proč je právě ten český pro něj výjimečný, přínosnější než jiné. Žalobce nevypověděl, že by v České republice například měl nějakého rodinného příslušníka či známého, kvůli němuž by chtěl studovat právě zde; stejně tak nesdělil, že by znal absolventa daného oboru, který by mu jej na základě vlastní zkušenosti doporučil. Za takové situace je však naprosto legitimní se ptát, na základě jaké motivace (úvahy) žalobce naznal, že chce studovat zrovna v České republice. Pokud na tuto otázku nebyl schopen poskytnout zhola žádnou odpověď, jedná se dle soudu o skutečnost, která byla způsobilá založit důvodné podezření správního orgánu, že skutečným účelem pobytu žalobce by nebylo právě studium.
24. Přisvědčit je žalované třeba také v tom, že tvrzení žalobce ohledně uplatnění, které chce mít v zemi původu po vystudování daného studijního programu, jsou poměrně zmatečná. Žalobce v tomto ohledu soustavně přechází od jedné verze (že chce být učitelem, má vášeň pro učení, studiem získá kompetenci učit) k jiné verzi (chce přestat učit, začít se věnovat politice v oblasti vzdělávání); tyto dvě kontradiktorní alternativy přitom v průběhu pohovoru opakovaně prolíná. Také tato skutečnost, že žalobce nemá jasno v tom, za jakým účelem vlastně chce studium v České republice absolvovat, nasvědčuje tomu, že skutečným účelem pobytu žalobce by nebylo studium.

25. Pokud jde o časovou prodlevu mezi dokončením předchozího studia a současnou snahou žalobce o další studium, krajský soud považuje za uvěřitelné jeho tvrzení, že z ekonomických důvodů nemohl dříve plynule pokračovat ve studiu na vysoké škole. Tato okolnost však nebyla pro závěry žalované rozhodující.
26. K poukazům žalobce na konkrétní soudní rozhodnutí zdejšího soudu ve věcech neudělení pobytového oprávnění za účelem studia, v nichž neobstály pochybnosti žalované založené na pohovoru s cizincem, soud uvádí následující:
27. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2025, č. j. 33 A 3/2025-43, vyplývá, že v dané věci tehdejší žalobce v průběhu pohovoru relevantně odpověděl na všechny otázky, jež mu byly položeny; jeho odpovědi byly dostatečné a zcela přiměřené. Cizinec logicky vysvětlil, že si ke svému budoucímu studiu zvolil Českou republiku zejména proto, že je zde vysoká životní úroveň, zároveň jsou zde nízké studijní a životní náklady; současně dodal, že podmínky v České republice porovnával se situací v Polsku a Rakousku, jež však vyloučil z důvodu méně přátelské atmosféry k zahraničním studentům a vyšším nákladům na vzdělání. To však není situace po skutkové stránce srovnatelná s řešenou věcí. Nynější žalobce totiž neuvedl vůbec nic ohledně toho, proč usiloval o to studovat právě v České republice.
28. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2025, č. j. 41 A 10/2025-37, se podává, že cizinci byly při ústním pohovoru položeny dotazy týkající se zkratk a fungování mezinárodních organizací jako např. OECD, AfDB; správní orgán přitom požadoval tyto zkratky vysvětlit, uvést sídla a struktury daných organizací. Současně soud vyslovil, že pokud žádné dotazy správního orgánu nesměřovaly k vnitřní motivaci cizince, pak mohl předpokládat, že o jeho zkušenostech, pohnutkách a aktivitách podporujících jeho zájem o studium tazatel nechce slyšet. To ovšem opět není situace srovnatelná s projednávanou věcí. Nynější žalobce nebyl správním orgánem vůbec dotazován na odborné znalosti z oblasti, kterou hodlal studovat. Naopak na svou motivaci k volbě konkrétní země a studijního plánu byl tázan opakovaně.
29. Konečně z rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2025, č. j. 41 A 15/2025-50, je zjevné, že cizinec měl v rámci pohovoru za úkol vypracovat znalostní test, přičemž na zodpovězení všech vědomostních otázek měl patnáct minut, což bylo shledáno za nepřiměřený čas. Správní orgán dále cizinci nepodkládal žádné cílené otázky týkající jeho motivace, jeho dosavadní učitelské praxe, jeho předchozího studia v podobném oboru ani jeho plánů do budoucna. Ani v tomto případě se tudíž nejedná o srovnatelnou skutkovou situaci s tou, která je posuzována v nynějším řízení. Žalobce žádný vědomostní test v průběhu správního řízení neskládal. Na motivaci ke studiu, jeho využití a plány do budoucna naopak tázan byl.
30. Krajský soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že žalovaná dle něj v projednávané věci dostatečně odůvodnila, proč v případě žalobce shledala závažné a objektivní důvody k domněnce, že žalobce by v České republice pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí [čl. 20 odst. 2 písm. f) Směrnice]. Napadené rozhodnutí proto není nezákonné.

IV. Závěr a náklady řízení

31. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal ani žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

32. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce